

Arrest

nr. 191 440 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, N.I., bent minderjarig en verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U spreekt Pashtou en wat Dari. U bent bijna 18 jaar oud en u werd geboren in het dorp Sayghani in het district Bagram van de provincie Parwan. U woonde daar samen met uw ouders en uw 3 jongere broers en jongere zus. U ging enkele jaren naar de madrassa in uw dorp. Daar leerde u wat lezen en schrijven. Uw familie had gronden waar druiven op werden geteeld. U hielp soms mee.

U verklaarde dat uw vader lid was van de taliban. Hij kwam één keer per maand of om de twee maanden naar huis. Op een nacht kwam hij naar huis met twee mannen. Ze hadden een zak bij en ze droegen u op die zak naar een brug te brengen wat verder van het dorp. U deed dit en kwam op de terugweg uw oom van vaderszijde tegen die net suiker was gaan kopen in de winkel van het dorp. Hij vroeg u wat u was gaan doen. U legde alles uit. Uw oom ging kijken wat er in de zak zat en ontdekte dat

er een bom in zat. Hij verwittigde de politie. Na een rondvraag in het dorp kwamen ze te weten dat u de zak daar had gelegd. De politie ging naar uw huis maar troffen u niet aan omdat u rechtstreeks naar het huis van uw oom bent gegaan. De politie zei de dorpelingen dat ze hen moesten verwittigen wanneer ze u zouden zien. Nadat de autoriteiten vertrokken waren, kwam de taliban naar uw huis. Ze verdachten u ervan dat u de politie moedwillig op de hoogte had gebracht. Uw moeder vertelde dit aan uw oom. Uw familie vond dat u Afghanistan moest verlaten. U woonde nog twee dagen bij uw oom van vaderszijde. U vertrok in april/mei 2015 uit Afghanistan. U kwam op 6 juni 2015 aan in België en diende op 8 juni 2015 een asielaanvraag in. U stelde niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees voor de autoriteiten die u ervan verdenken om een bom geplaatst te hebben. Daarnaast vreest u de taliban, alsook uw eigen vader. U vreest immers dat u in de toekomst met hem zou moeten meewerken. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Uw familie woont nog steeds in hetzelfde huis waar u woonde in Afghanistan. Jullie hebben regelmatig contact met elkaar.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Eerst en vooral stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over het lidmaatschap van uw vader bij de taliban vaag en weinig doorleefd zijn. Zo weet u niet welke rol uw vader had binnen de taliban, wie zijn commandant was en binnen welk gebied hij opereerde (CGVS, 18). U heeft geen idee waar hij woonde als hij niet thuis was (CGVS, 10). U weet niet waarom hij beslist heeft de taliban te vervoegen (CGVS, 16). Als u wordt gevraagd wat u vader juist deed bij de taliban antwoordt u: jihaad, wapens dragen en andermans bloed vergieten (CGVS, 17). Als u dan wordt gevraagd hoe u weet dat hij bij zulke dingen betrokken is antwoordt u met de vraag wat iemand die bij de taliban is anders zou doen (CGVS, 17). Het is met andere woorden speculatie, want specifieke incidenten waarbij uw vader betrokken was kan u niet noemen. Hoewel u een heel aantal incidenten kan noemen die de taliban pleegden in uw regio weet u niet of uw vader hiermee te maken had (CGVS, 18). Dat u zo weinig informatie kan aanbrengen over de activiteiten van uw vader doet verbazen. De oudste zoon heeft in de Afgaanse familiestructuur immers al vroeg een verantwoordelijke rol binnen het gezin, hetgeen ook uit uw eigen verklaringen blijkt. Zo zegt u dat uw moeder toen u klein was de deur opendeed, maar dat u dat van haar heeft overgenomen in de loop van de tijd. Bovendien verklaart u dat u de wapens van uw vader heeft gezien omdat u deur opendeed voor hem én omdat u de oudste thuis was (CGVS, 14). Dat u dan als oudste zoon niet meer informatie kan geven over uw vaders werk bij de taliban, dat hij klaarblijkelijk al vele jaren deed (CGVS, 14), is dan ook opvallend. U verklaart dat uw vader u sloeg als u hem vroeg waarom hij wapens had en dat hij zei dat u er niets mee te maken had en slechts een kind was (CGVS, 15). Aangezien u verklaarde dat uw vader u wel duidelijk kenbaar maakte dat hij tegen de overheid was (CGVS, 16) en dat hij u bommen en wapens liet zien is deze reactie van hem eerder vreemd te noemen. In de context die u schetst zou juist verwacht worden dat hij zijn opvattingen met zijn oudste zoon zou delen en verduidelijken. U stelt ook nooit met uw oom langs vaderszijde gesproken te hebben over het feit dat uw vader bij de taliban was (CGVS, 17). Uit uw verklaringen blijkt dat deze oom heel aanwezig was in uw leven: u werkte samen met hem op de landbouwgronden en uw oom zorgde voor uw gezin als uw vader weg was, hetgeen blijkt uit uw verklaring dat hij de inkopen voor jullie deed (CGVS, 9). Dat u nooit een gesprek over de activiteiten van uw vader heeft gehad is eigenaardig te noemen. Zeker omdat u verklaarde dat u zich heel slecht voelde over deze activiteiten van uw vader (CGVS, 15) en u bij uw moeder niet terecht kon met uw vragen of zorgen (CGVS, 16). Ook verklaarde u dat u zich pas op uw vijftiende realiseerde dat uw vader lid was van de taliban, maar u kan niet duiden wat u dan voordien dacht over het feit dat hij bijna nooit thuis was (CGVS, 14-15). Ook weet u niet of de activiteiten van uw vader bij de taliban lucratief zijn. Op de vraag of uw vader nog op een andere manier geld verdient dan met de verkoop van druiven antwoordt u immers dat u dat niet weet (CGVS, 9). Tenslotte is het opmerkelijk dat u stelt dat de autoriteiten al gedurende vele jaren -al voor u 15 jaar was - naar uw vader op zoek waren, maar dat hij al die tijd aan hen is kunnen ontsnappen, ookal heeft u hen zelf op de hoogte gebracht van het feit hoe hij leefde en dat hij 's nachts naar huis kwam (CGVS, 15,16). Al deze elementen zorgen ervoor dat u het CGVS niet heeft overtuigd dat uw vader daadwerkelijk actief was bij de taliban.

Daarnaast wil het CGVS nog volgende zaken met betrekking tot uw eigenlijk asielrelaas opmerken. Aangezien u verklaarde dat uw vader nooit met u heeft gepraat over de taliban en zijn activiteiten bij deze organisatie, u zelfs sloeg als u vragen had, u ook nooit heeft gevraagd om opdrachten voor hem

uit te voeren (CGVS, 18) is het bijzonder vreemd dat hij u opeens zou belasten met de verantwoordelijkheid van het plaatsen van een bom. Wanneer u wordt gevraagd over wat u dacht dat er in de zak zat, zegt u dat u dacht dat er kleding in zat. Uw redenering was: ze komen me achterna, dus er zullen wel kleren inzitten, ze hebben hulp nodig om het te dragen (CGVS, 19). Er kan moeilijk worden aangenomen dat u het verschil niet zou gewaarworden tussen een zak kleren en een bom. Bovendien kan toch verwacht worden dat u wat waakzaamheid aan de dag zou leggen vermits uw vader u reeds vertelde hij de overheid haatte en lid was van de taliban (CGVS, 19). U verklaart verder dat de taliban naar u huis kwamen op zoek naar u, toen de autoriteiten er vertrokken waren. Het lijkt wat roekeloos van de taliban, om zo snel op te duiken aan uw deur, net wanneer de autoriteiten de dorpelingen hebben aangemaand om uit te kijken naar u. Op de vraag wat er zich na uw vertrek heeft afgespeeld zegt u dat de autoriteiten nog naar uw vader kwamen zoeken. Verder gebeurde er niets (CGVS, 10 en 22). Dit toont aan dat u niet actief door de autoriteiten of de taliban wordt gezocht. Bovendien –moest u daadwerkelijk een bom hebben geplaatst- dan kan een onderzoek door de autoriteiten als rechtmatig beschouwd worden.

U stelt te vrezen dat uw vader u bij uw terugkeer naar Afghanistan zou meenemen en u huizen zou doen vernietigen (CGVS, 23). U vreest met andere woorden dat hij u zal dwingen om deel te nemen aan de activiteiten van de taliban. Gezien het CGVS het profiel van uw vader niet geloofwaardig acht kan u hierin niet gevolgd worden. Bovendien wil het CGVS nog opmerken dat, moest uw vader daadwerkelijk lid zijn van de taliban en zou willen dat u in zijn voetsporen zou treden, dan mag verwacht worden dat hij op een andere manier met u is omgegaan dan blijkt uit uw verklaringen. Hij heeft u nooit geïnformeerd over de taliban en zijn activiteiten. Elke vraag van uwentwege over de taliban beantwoordde hij met geweld. De ene opdracht die u kreeg gaf hij u zonder dat hij u uitleg gaf over het doel van dat alles. Dit lijkt niet het gedrag noch de gepaste strategie van een vader die zijn zoon voor zulke daden en voor lidmaatschap bij de taliban warm maakt. Deze vaststellingen maken uw asielrelaas ongeloofwaardig.

Tenslotte merkt het CGVS op dat u geen enkel document heeft neergelegd ter staving van uw asielrelaas. Van elke asielzoeker wordt verwacht dat hij inspanningen doet om zijn asielrelaas te staven, met verklaringen en met documenten.

Rekening houdend met alle bovenstaande vaststellingen komt het CGVS tot de conclusie dat uw asielrelaas als ongeloofwaardig dient te worden beschouwd en u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Evenmin loopt u een risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het

bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt dat hij geen informatie kreeg over de job van zijn vader, dat hij noch zijn moeder van iets wisten en dat zijn vader hem compleet afschermde van zijn activiteiten. Hij wijst erop dat hij pas op zijn 15 jaar te weten kwam dat zijn vader lid was van de taliban, zodat hij weinig tijd had om te ondervinden wat er precies gaande was. De redenering van de commissaris-generaal dat verzoeker de oudste zoon is zodat het vreemd is dat hij geen informatie heeft over de activiteiten van zijn vader, acht verzoeker een zeer subjectieve redenering die op geen enkel objectief element is gegrond. Hij stelt dat hij, ook als oudste zoon, het recht niet had om zijn vader vragen te stellen over zijn activiteiten. Zijn vader duldde geen nieuwsgierigheid omdat zijn zoon nog jong was en hij bezig was met illegale activiteiten, aldus verzoeker. Hij stelt dat hij ook zijn oom niet kon aanspreken daar zijn vader hem zou straffen indien hij

diens illegale activiteiten zou bespreken met iemand anders. Hij benadrukt dat het vaak gebeurde dat zijn vader gedurende twee maanden niet thuis kwam, waardoor hij hem maar zelden zag.

Verder stelt verzoeker dat hij geen bijzondere waakzaamheid had omdat zijn vader hem nooit eerder had verzocht aan zijn illegale activiteiten deel te nemen. Verzoeker benadrukt dat hij minderjarige is, een kwetsbaar profiel heeft en dus minder snel het heersende gevaar of het vreemde karakter van een situatie gewaar kan worden. Hij benadrukt tevens dat hij niet per se in staat is om alle informatie te verzamelen over de gebeurtenissen na zijn vertrek en dat hij enkel de informatie heeft dat de autoriteiten naar zijn vader kwamen zoeken, hetgeen volgens hem niet uitsluit dat de autoriteiten ook naar hem op zoek zijn.

Voorts stelt verzoeker dat verweerder nalaat uit te leggen wat het gepaste gedrag ten aanzien van zijn zoon zou zijn van een vader die activiteiten voor de taliban uitoefent. Hij meent dat in de praktijk niemand het antwoord op deze vraag weet. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij geen enkel document ter staving van zijn asielrelaas neerlegt, voert verzoeker aan dat hij meteen is vertrokken uit Afghanistan na de gebeurtenissen met de zak. Twee dagen lang regelde hij samen met zijn oom zijn reis, hetgeen volgens hem een zeer korte tijdspanne is om documenten te verzamelen. Hij wijst er verder op dat hij nu moeilijkheden heeft om contact te krijgen met zijn familie in Afghanistan. Hij stelt dat hij jong en kwetsbaar is en zich nu in een vreemd land bevindt waarvan hij de taal niet spreekt. Hij acht het buitensporig om hem in deze omstandigheden te vragen om documenten te verzamelen.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij tijdens de procedure voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) minderjarig was. Hij stelt dat hij een minderjarige jongen was die door zijn vader, die al jaren actief was voor de taliban, werd verplicht om een illegale actie uit te voeren voor de taliban. Hij meent dat de combinatie van deze traumatiserende omstandigheden en zijn minderjarigheid maken dat hij een hoge kwetsbaarheid vertoont en dat hij niet als een klassieke asielzoeker kan worden beschouwd. Hij stelt dat niets aanduidt dat tijdens de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS werkelijk deze kwetsbaarheid als minderjarige in rekening werd genomen. Ook meent hij dat de tegenstrijdigheden en onduidelijkheden in het asielrelaas in de lijn liggen van wat logischerwijze en normaal gezien kan worden verwacht van een getraumatiseerde minderjarige. Hij wijst erop dat hij tijdens zijn gehoor op het CGVS uitlegde dat hij niet had begrepen wat van hem werd verwacht tijdens het interview op de DVZ. Hij stelt ook dat hij tijdens het gehoor werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en dat hij deze op een geloofwaardige manier heeft uitgelegd.

Verzoeker stelt verder dat hij wordt gezocht door de autoriteiten, die al vermoedden dat zijn vader gelinkt was aan de taliban. Door deze vermoedens wordt hij zelf ook geïdентificeerd, onder andere door wat er gebeurde met de zak, aldus verzoeker. Hij citeert uit zijn gehoorverslag en stelt dat hij duidelijk niet wist wat er aan de hand was en dat hij het gevaar niet beseftte van wat hij deed. Hij meent dat hij kan worden geïdентificeerd als deel van de sociale groep van jongemannen die beschuldigd worden van medeplichtigheid met de taliban.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij een jongeman van 18 jaar is en dat hij perfect past in het gewoonlijk door de taliban gezochte profiel. Hij stelt dat *“Forced child recruitment”* een praktijk is die vaak wordt gehanteerd door de taliban. Hij citeert uit een aantal rapporten waaruit volgens hem blijkt dat jongemannen van zijn leeftijd specifiek worden geïdентificeerd omdat ze een perfecte prooi zijn voor de taliban. Hij meent dat hij zelf des te meer een interessant profiel heeft daar hij school heeft gelopen in een madrassa, waar de koran wordt aangeleerd. Hij stelt tevens als volgt: *“Indien er geen geloof wordt gehecht aan het relaas van de verzoeker omtrent zijn vader, verandert de situatie niet. De jongeman blijft een prooi voor de Taliban en riskeert ondergeschikt te worden aan geforceerd, of niet, recrutering van de gewapende groep.”*

Verder constateert verzoeker dat in de bestreden beslissing geen enkel voordeel van de twijfel werd toegekend en dat dit enkel werd verantwoord door het feit dat hij op vele vragen geen correct antwoord kon geven en volgens verweerder niet genoeg bruikbare informatie verleende. Hij meent dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geen rekening werd gehouden met de algemene principes die aan de basis liggen van de Vluchtelingenconventie en dat er overhaaste conclusies werden getrokken uit verzoekers houding. Met houding bedoelt verzoeker een totaal gebrek aan kennis van alles buiten zijn dorp dat werd geïnterpreteerd als de wil tot het verstoppen van een identiteit. Verder stelt verzoeker tevens als volgt: *“Er dient echter te worden benadrukt dat indien de asielzoeker de mogelijkheden niet heeft om de relevante documenten voor te leggen en niet in staat is om genoeg informatie te*

verschaffen over zijn herkomst, dit niet kan betekenen dat er geen medewerking plaatsvindt vanwege de asielzoeker. Hij bevindt zich immers in de onmogelijkheid om meer medewerking te verschaffen. In zo'n situatie is het aan de verwerende partij om de nodige (voorzorgs)maatregelen te nemen en het verhoor aan te passen aan het profiel van de verzoeker."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat hij extra wordt gevisieerd door zijn leeftijd en zijn kwetsbaar profiel. Hij citeert vervolgens een hele reeks rapporten en artikels en meent dat hij zich *in casu* in een uitzonderlijke situatie van blind geweld bevindt en dat enkel zijn aanwezigheid op het grondgebied constitutief is voor een reëel risico voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. Hij stelt voorts onder meer als volgt: *"In casu loopt verzoeker gezien de situatie die in Bagdad woedt, door het eenvoudige feit van zich in Bagdad te bevinden, een reëel risico op ernstige schade voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. [...] Rekening houdend met de verschillende persartikels neergelegd bij dit verzoekschrift die getuigen van het geweld dat in Jalrez woedt, en ingevolge de verhoging van het aantal aanslagen in Jalrez sinds oktober en de verhoging dat is voorgezien na het vertrek van de Amerikanen, het niveau van het geweld in Jalrez van een dergelijke intensiteit is dat elke persoon in Jalrez het gevaar loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens; Het gebruik van bombardementen, zelfmoordaanslagen, bommen, bomauto's, geïmproviseerde ontploffingsprojectielen in een dichtbevolkte regio zoals Jalrez tot gevolg heeft dat het aantal burgerslachtoffers, minstens het aantal gewonden, stijgt aanzienlijk; Dit heeft tevens tot gevolg dat de kans ontstaat dat eender wie kan geraakt worden, in zoverre de aanslagen niet altijd gericht zijn maar zo nu en dan op willekeurige wijze eender wie treffen; Bijgevolg zijn de criteria ontwikkeld door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens vervuld Bijgevolg past het om te overwegen dat er momenteel in Jalrez een situatie van blind geweld heerst die dermate hoog is dat het eenvoudige feit van aanwezigheid op het grondgebied een ernstige bedreiging vormt voor het leven van de burgers;"*

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de Afghaanse autoriteiten wordt gezocht omdat hij in opdracht van zijn vader, die lid is van de taliban, een zak met een bom plaatste. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban vaag en niet-doorleefd zijn, (ii) het niet aannemelijk is dat verzoeker eerst dacht dat de zak kleren bevatte, (iii) het evenmin aannemelijk is dat de taliban meteen na het bezoek van de Afghaanse autoriteiten zouden langskomen bij hem thuis, (iv) er sinds zijn vertrek niets meer zou zijn gebeurd tenzij het feit dat de autoriteiten nog steeds naar zijn vader zoeken, (v) aangezien verzoeker het profiel van zijn vader niet aannemelijk kon maken er evenmin geloof kan gehecht worden aan zijn verklaring dat zijn vader hem zal dwingen deel te nemen aan de activiteiten van de taliban en (vi) hij geen enkel document neerlegt ter staving van zijn asielrelaas.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt de activiteiten van zijn vader voor de taliban en de hieruit voortvloeiende problemen aannemelijk te maken. Hij houdt immers vast aan zijn verklaringen zoals hij deze uiteenzette tijdens zijn gehoor op het CGVS. Het louter volharden in reeds afgelegde verklaringen kan evenwel niet worden beschouwd als een dienstig verweer.

Zo herhaalt verzoeker dat hij van zijn vader geen informatie verkreeg betreffende diens activiteiten bij de taliban en dat hij zich pas op zijn vijftiende realiseerde dat zijn vader bij de taliban was. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien verzoekers vader de intentie zou hebben om zijn zoon in te schakelen bij de taliban, zoals verzoeker aanvoert, hij verzoeker wel degelijk uitgebreid informeert over hetgeen

van hem zal worden verwacht en hierbij nadere toelichting geeft over zijn eigen activiteiten. Dat dit niet het geval zou zijn geweest, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het loutere feit dat het om illegale activiteiten gaat, is geen afdoende verschoning voor verzoekers onwetendheid over zijn vaders activiteiten temeer nu blijkt dat verzoekers vader zijn zoon hierbij wilde betrekken.

Dit klemmt des te meer daar verzoeker de oudste zoon is en het in de Afghaanse traditie en cultuur de gewoonte is dat de oudste zoon al vroeg een verantwoordelijke rol inneemt binnen het gezin hetgeen overigens uit verzoekers eigen verklaringen blijkt. Zo zegt verzoeker dat zijn moeder toen hij klein was de deur opendeed, maar dat hij dat van haar heeft overgenomen naarmate hij ouder werd. Ook verklaart verzoeker dat hij de wapens van zijn vader heeft gezien omdat hij deur opendeed voor hem én omdat hij de oudste thuis was (gehoorverslag, 14). Verzoeker kan bijgevolg niet gevolgd worden waar hij stelt dat het motief over de verantwoordelijke rol van de oudste zoon een subjectieve redenering is die op geen enkel objectief element is gegrond. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat zijn vader hem duidelijk kenbaar maakte dat hij tegen de overheid was; verzoekers vader liet hem hierbij bommen en wapens zien. In deze context is het bijgevolg evenmin aannemelijk dat verzoekers vader zijn zoon zou slaan als deze hem vragen stelde over de wapens zoals hij verklaart. De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat in de door verzoeker geschetste omstandigheden kan verwacht worden dat de vader zijn opvattingen met zijn oudste zoon zou delen en verduidelijken.

Het loutere feit dat zijn vader slechts zelden thuis was, doet hieraan evenmin afbreuk net zo min als zijn minderjarigheid.

In de mate dat verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat niets erop duidt dat tijdens de gehoren rekening werd gehouden met de kwetsbaarheid van de minderjarige verzoeker blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Verder laat verzoeker na enig medisch/psychologisch/psychiatrisch attest voor te leggen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is, zoals hij beweert in onderhavig verzoekschrift. Voorts verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS wel degelijk dat zijn interview op de DVZ goed was verlopen (gehoorverslag CGVS, p. 3). Overigens wordt er nergens in de bestreden beslissing gewezen op tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen of tussen zijn verklaringen op de DVZ enerzijds en deze op het CGVS anderzijds.

Waar verzoeker betreffende het feit dat hij geen documenten heeft voorgelegd, aanvoert dat hij snel diende te vertrekken en dat hij nu moeilijkheden heeft om met zijn familie in Afghanistan in contact te komen, dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker reeds sinds 6 juni 2015 in België verblijft, zodat hij intussen ruimschoots de tijd had om documenten ter staving van zijn asielrelaas te verzamelen hetgeen hij heeft nagelaten. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor dat hij om de 15 à 20 dagen contact heeft met een oom aan wie hij zou hebben gevraagd om zijn taskara op te sturen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker in de onmogelijkheid zou zijn om documenten ter staving van zijn asielrelaas voor te leggen louter omdat hij snel zou zijn vertrokken uit zijn land van herkomst. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze het feit dat verzoeker actueel in een voor hem vreemd land verblijft waarvan hij de taal niet spreekt een obstakel zou kunnen vormen voor het bekomen van documenten bij familie waarmee hij in contact is. Daarenboven dient erop gewezen dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift de feiten zoals weergegeven door het CGVS niet betwist (verzoekschrift, p. 2). In de weergave van de feiten in de bestreden beslissing wordt onder meer het volgende gesteld: *“Uw familie woont nog steeds in hetzelfde huis waar u woonde in Afghanistan. Jullie hebben regelmatig contact met elkaar.”*, hetgeen door verzoeker in onderhavig verzoekschrift wordt bevestigd.

Waar verzoeker citeert uit een reeks rapporten betreffende het risico voor jongemannen om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban, komt hij niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon. Nochtans dient verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Een verwijzing naar dergelijke

louter algemene informatie volstaat hiertoe niet wanneer, zoals *in casu* blijkt uit het voorgaande, verzoeker er niet in slaagt zijn concrete asielmotieven aannemelijk te maken.

Waar verzoeker stelt als volgt: *“Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen rekening werd gehouden met de algemene principes die aan de basis liggen van de Conventie van Genève en werd er een overhaaste conclusie getrokken uit de houding van de verzoeker. Met houding bedoelen we een totaal gebrek aan kennis van alles buiten zijn dorp dat werd geïnterpreteerd als de wil tot het verstoppert van een identiteit.”*, kan niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft. *In casu* werd immers nergens in de bestreden beslissing aan verzoeker een totaal gebrek aan kennis van alles buiten zijn dorp of het verstoppert van een identiteit verweten.

Verzoekers opmerkingen ten slotte over de situatie in Bagdad en/of Jalrez zijn niets meer dan het resultaat van onzorgvuldig en slordig knip- en plakwerk. Verzoeker is immers afkomstig uit het district Bagram in Afghanistan.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan grotendeels bepaald wordt door militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Parwan regionaal erg verschillend zijn. Zo blijkt dat er uit uw district Bagram nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De informatie die verzoeker citeert in onderhavig verzoekschrift ligt, voor zover deze betrekking heeft op de situatie in de Afghaanse provincie Parwan en niet op Bagdad of Jalrez (zie *supra*), in dezelfde lijn als de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Uit verzoekers informatie blijkt immers eveneens dat het geweld in het district Bagram, provincie Parwan voornamelijk doelgericht van aard is. Het loutere feit dat er enkele berichten over dit geweld verschenen, doet geen afbreuk aan de terechte conclusie in de bestreden beslissing dat er in het district Bagram geen sprake is van een situatie van "open combat" of van voortdurende of ononderbroken gevechten in met willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerders informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER